

licht ontelbare geel-glinsterende slangetjes in het water, neer-kringelend langs de harige stof.

Zwaar klonken op den houten vloer zijn langzame passen, vermengd met het piep-strietsend geluid van zijn natte, lompe laarzen.

Hij had de deur met een geweldigen zwaai achter zich dicht-geworpen. De machtige geluiden van buiten eensklaps verstomd weer, begon de verbroken gezelligheid zich te herstellen; maar het barre weer scheen in de kleeding van den vreemde genesteld, en nu langzaam zijn huivering-gevende adem in het vertrek uit te wasemen: de vroegere huise-lijkheid bleef verstoord.

Geen der mannen aan het tafeltje scheen den nieuw-gekome te kennen: een zwijgen — gespannen door de nieuwsgierige aandacht der aanwezigen — hield aan. Het was of den aangestaarde de stilte niet hinderde, of hij haar opzettelijk nog rekte. Onbewegelijk bleef hij een wijle staan: de armen recht neer, het hoofd gebogen, als in wanhoop zijn siepelende laarzen beschouwend. Maar toen, opeens, als heftig oplevend door de warmte, die hem omgaf, smet hij zijn hoed baloorig op een stoel, richtte heftig het hoofd op, en mompelde ontevreden: „Wat 'n weer! Wat 'n weer!...”

Zijn jonge trekken stonden ernstig. Zijn huid was nat-rood, en in zijn forschen knevel glinsterden water-druppels, ijs-kegels gelijk. De blonde haren, donkerend door vocht, kleefden samen aan de uiteinden, verward krommend over zijn voorhoofd en slapen, als scherpe klauwen, en als een roode band liep rond zijn schedel de kneep van zijn hoed, die door het langdurig knellen aan de haar-kap een stolp-vorm gegeven had.

Een verward lawaai van verbaasde stemmen was aan het tafeltje opgegaan: „Heere-gut het is Maorten nog...! Of heb ik het zóo mis?...”

„Maor het is Lammers! Wat zie-je d'r uit, man! Wat is het met jou? Ruzie thuis...?” riep een ander. „...Kijk! daar heb-ie zoowaor Maorten Lammers nog, ik zou je waorechtig niet herkend hebbe...!” „...„Heb ik het wèl: is het Maorten? Wat bringt jou hierhen, kerrel? Most je niet allang bij moeder-de-vrouw weze..., zoo'n jöng kerel...?”

Het geschreeuw loste zich ten laatste op

in een algemeen geroep: „Zit bij...! Zit bij man...!” En om ruimte te maken in den kring was er een tijdlang heftig gestommel van stugge stoelpooten, stroef-schuivend over den zanderigen vloer.

De zoo-luidruchtig-begroete had nog geen antwoord gegeven op al de vragen. Iets gewichtigs scheen zijn gedachten bezig te houden: indachtig waren zijn wenkbrauwen neergetrokken, twee diepe plooiën fronsen boven den neus. Hij had zijn zware jas, tot een compacte massa samengevouwen, bij zijn hoed gelegd en stapte toen, het gezicht met zijn fel-rooden zakdoek afvegend, naar het groepje mannen. Gunstig stak zijn ferme gestalte af bij de hoog-geschouderde, inéenge-zakte lichamen samen-hokkend om het tafeltje.

De stemming van behaaglijke veiligheid was nu weer vol-gevloeid, vloekte alleen tegen het roode gezicht en de groote, roode handen van den jongen man, die nog van buiten spraken.

Er was een dreig-stilte gevolgd op het grove-stemmen-rumoer; de boeren, ontsteld door het sombere gezicht van Maarten Lammers, zagen hem strak, vragend aan, met ongeduld een opheldering wachhend.

Moedeloos, met een slappen schok, had deze zich op een stoel laten vallen. Toen, uit zijn gepeins losbrekend, zei hij ernstig tot den waard: „Geef mijn eerst 's een kleintje-met-suiker, dat heb-ik, geloof ik, wel verdiend vandaog.” Daarna wendde hij zich tot de luisterend-bijgebogenen, strak schuin-neer-kijkend onder de tafel, en zijn mannengeluid klonk toonloos, met ruwe plechtigheid:

„Weten jullie het al? Marianne van het „Toepad” is daor net opgehaold...”

„Hè? Wat? Wat zeg-je daor? Marianne van het Toepad? Hed ze zich van kant gemaakt? Is ze verdronken...? Waor, ³waor — zeg-ie — is ze opgehaold...?” warde het weer dooréén. En een door-angst-benarde stem klonk boven alles uit: „Leefde ze nog...?”

„Dood” — zei Maarten kortaf, twijfelloos.

Plotseling ontstond achter in het groepje een heftig gestommel: een man, het gezicht lijk-wit, baande zich ruw een weg tusschen de rondom-zittenden en de versperrende stoelen en tafels door. Zonder een woord te spreken,